

LES OFRENES DE GRATITUD

Dissabte 24 de febrer

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Mateu 6:19-21; Efesis 2:8; 1 Pere 4:10; Lluc 7:37-47; 2 Corintis 8:8-15; 2 Corintis 9:6, 7.

PER MEMORITZAR:

“Perquè Déu estimà tant el món, que donà el seu Fill Unigènit a fi que tot el qui creu en ell no es perdi, sinó que tingui vida eterna” (Joan 3:16, SBT).

El nostre Déu és un Déu que dona; aquesta gran veritat es veu intensament en el sacrifici de Jesús. “Ja que Déu ha estimat tant el món, que ha donat el seu Fill únic perquè tot el qui creu en ell no es perdi, sinó que tinguin vida eterna” (Joan 3:16). O en aquest versicle: “Doncs si vosaltres, que sou dolents, sabeu donar coses bones als vostres fills, quant més el Pare del cel donarà l'Esperit Sant als qui li demanin!” (Lluc 11:13, SBT).

Déu dona més i més; és el seu caràcter. Per tant, els que procurem reflectir aquest caràcter també necessitem donar. És difícil imaginar-se una contradicció de termes més paradoxal que la d'“un cristià egoista”.

Una manera de tornar allò que hem rebut és a través de les ofrenes. Les nostres ofrenes ens brinden l'oportunitat d'expressar gratitud i amor. El dia en què Jesús doni la benvinguda als redimits en el cel, veurem a aquells que van acceptar la seva gràcia i reconixerem que aquestes decisions van ser possibles gràcies a les nostres ofrenes de sacrifici.

Aquesta setmana analitzarem aspectes importants de les ofrenes. Donar generosament, ja sigui dels nostres recursos, temps o talents, és un mitjà poderós de viure la nostra fe i de revelar el caràcter del Déu a qui servim.

“ON HI HA EL VOSTRE TRESOR”

Llegeix Mateu 6:19 al 21. Tot i que estem molt familiaritzats amb aquests textos, com podem alliberar-nos de la poderosa influència que els tresors terrenals puguin tenir sobre nosaltres? (Veure Colossencs. 3:1, 2)

“Perquè on hi ha el vostre tresor, allí hi haurà també el vostre cor” (Mateu 6:21, *SBT*)* és una crida de Jesús. La magnitud total d'aquesta afirmació es pot veure en els dos versicles anteriors, que contraposen l'acumulació de tresors a la terra amb la seva acumulació en el cel. Tres paraules descriuen la terra: les arnes, el rovell (l'òxid) i els lladres (*veure* Mateu 6:19); totes suggereixen quant temporal i transitori és el nostre tresor terrenal. Qui no ha descobert amb quanta rapidesa poden desaparèixer les coses terrenals? “A la terra tot és inestable, incert i insegur; està subjecta al deteriorament, la destrucció, el robatori i la pèrdua. El cel és el contrari: tot és etern, durador, segur i imperible. Al cel no hi ha cap pèrdua” (C. A. ALEXE, “Where Your Heart Belongs”, a N. SATELMAJER [ed.], *Beyond Blessings*, pàg. 22).

Fixa't en les teves possessions. Fins i tot si tens molt poc, tard o d'hora la major part es perdrà. L'excepció podria ser una relíquia. Però un majordom savi hauria de preocupar-se de fer tresors al cel per salvaguardar-los. Allà, a diferència d'aquí, no s'ha de preocupar de la recessió, dels lladres ni dels saquejadors.

Mateu 6:19 al 21 conté un dels conceptes més importants sobre majordomia. El teu tresor arrossega, estreba, coacciona, atreu, exigeix, sedueix i desitja controlar el teu cor. En el món material el teu cor va darrere el teu tresor, així que és molt important el lloc on està el teu tresor. Com més ens enfoquem en les necessitats i els guanys terrenals, més difícil es fa pensar en els assumptes celestials.

És hipòcrita professar que creiem en Déu i acumular tresors aquí a la terra. Les nostres accions han de coincidir amb el que diem. En altres paraules, amb els ulls veiem els nostres tresors a la terra, però per la fe hem de considerar que les nostres ofrenes són tresors al cel (2 Corintis 5:7). Encara que, per descomptat, necessitem ser pràctics i proveir per a les nostres necessitats (fins i tot per a la jubilació), és fonamental que sempre tinguem en ment la perspectiva general, l'eternitat.

Llegeix Hebreus 10:34. Què destaca Pau aquí sobre el contrast entre els tresors a la terra i els tresors al cel?

* A *BEC*: “Perquè on tinguis la teva riquesa, hi tindràs també el cor”. (Nota del traductor):

MAJORDOMS DE LA GRÀCIA DE DÉU

Segons Efesis 2:8, què més ens ha donat Déu?

La gràcia és un “favor immerescut”. És un regal que no mereixem. Déu ha vessat la seva gràcia sobre aquest planeta i, si no la rebutgem, la seva gràcia ens arribarà i transformarà la nostra vida, ara i per l'eternitat. Tota la riquesa i poder del cel s'encarna en el do de la gràcia (2 Corintis 8:9). Fins i tot els àngels es sorprenen d'aquest do suprem (1 Pere 1:12).

No hi ha cap dubte: de tot allò que Déu ens dona, la gràcia que ens és donada en Jesucrist és el do més preciós de tots. Sense gràcia, estaríem sense esperança. El dolorós impacte del pecat sobre la humanitat és massa gran perquè els éssers humans alguna vegada puguin alliberar-se d'ell. Ni tan sols l'obediència a la llei de Déu podria portar-nos vida. “Aleshores, direm que la Llei va contra les promeses de Déu? De cap manera! Si s'hagués establert una Llei capaç de donar vida, aleshores la rehabilitació sí que seria en virtut de la Llei” (Gàlates 3:21)*. Al cap i a la fi, si hagués alguna llei que pogués salvar-nos, aquesta seria la llei de Déu. Però Pau diu que ni tan sols això pot fer la llei. Si hem de ser salvats, hauria de ser per gràcia.

Llegeix 1 Pere 4:10. Com es relaciona la majordomia amb la gràcia? Explica de quina manera el fet de donar a Déu i als altres demostra la seva gràcia.

Pere va dir que, així com hem rebut el do de la gràcia de Déu, a canvi hem de ser “bons administradors de la diversiforme gràcia de Déu” (1 Pere 4:10). És a dir, Déu ens ha donat dons. Per tant, ens cal tornar el que se'ns ha donat. El que hem rebut, per gràcia, no és només per complaure'ns i beneficiar-nos a nosaltres mateixos, sinó per promoure l'evangeli. Vam rebre gratuïtament (d'això es tracta la gràcia); llavors, gratuïtament hem de donar tot el que puguem.

Pensa en tot el que has rebut de Déu. Llavors, de quina manera pots ser un majordom de la gràcia que has rebut tan lliurement?

* A *SBT*: “La llei, doncs, va contra les promeses de Déu? De cap manera! Perquè si hagués estat donada una llei capaç de vivificar, llavors certament la justícia vindria de la llei”. (Nota del traductor).

LA NOSTRA MILLOR OFRENA

Llegeix Lluc 7:37 al 47. Què ens ensenya aquesta història sobre la motivació adequada en oferir ofrenes a Déu?

Maria va entrar a l'habitació i va veure que Jesús estava recolzat a la taula. Va trencar el recipient d'alabastre de costós nard i el va vessar sobre ell. Alguns pensaven que el seu acte era inadequat, considerant que la vida que portava era il·lícita.

Però Maria havia estat alliberada de la possessió demoníaca (Lluc 8:2). Més endavant, després de presenciar la resurrecció de Llàtzer, vessava de gratitud. El perfum era la possessió més valuosa que posseïa, i va ser la seva manera de demostrar-li gratitud a Jesús.

Aquesta història capta quina hauria de ser la nostra veritable motivació en donar les nostres ofrenes: la gratitud. Al capdavant, quina altra resposta hauríem d'oferir per l'inestimable do de la gràcia de Déu? La seva generositat també ens impulsa a donar, i juntament amb la nostra gratitud, tots dos constitueixen els ingredients de les ofrenes significatives, incloent el temps, els talents, els tresors i el cos.

Llegeix Èxode 34:26; Levític 22:19 al 24; i Nombres 18:29. Si bé el context és completament diferent a l'actual, quin principi podem treure d'aquests versets en relació amb les nostres ofrenes?

Les nostres millors ofrenes poden semblar insuficients a la nostra vista, però són significatives a la vista de Déu. Donar-li a Déu el millor mostra que el posem en primer lloc a la nostra vida. No donem ofrenes per rebre favors. Donem el que tenim en gratitud pel que vam rebre en Jesucrist.

“Una devoció i generositat absolutes, impulsades per un amor agraït, impartiran a la més petita ofrena, al sacrifici voluntari, una fragància divina que farà inestimable el do. Però després d'haver lliurat voluntàriament al nostre Redemptor tot el que podem donar-li, per valuós que sigui per a nosaltres, si considerem el nostre deute de gratitud a Déu tal com és en realitat, tot el que puguem haver ofert ens semblarà molt insignificant i pobre. Però els àngels prenen aquestes ofrenes que a nosaltres ens semblen deficientes, i les presenten com una fragrant ofrena davant el tron, i són acceptades” (TI 3:436).

LES MOTIVACIONS DEL COR

A una lliçó anterior hem fet esment de la història de la generosa ofrena de la vídua. Encara que era minúscula en comparació amb les altres ofrenes, era generosa perquè mostrava la veritable naturalesa del caràcter i el cor de la vídua, el que va portar Jesús a dir: “Us ben asseguro que aquesta pobra viuda hi ha tirat més que tothom” (Lluc 21:3).

Només Déu (Jaume 4:12) coneix els nostres veritables motius (Proverbis 16:2; *veure també* 1 Corintis 4:5). És possible realitzar accions correctes per motius equivocats. Donar de l'abundància no requereix molta fe, però donar amb sacrifici pel bé dels altres sense dubte pot dir quelcom molt poderós sobre el nostre cor.

Llegeix 2 Corintis 8:8 al 15. De què està parlant Pau aquí sobre donar i els motius per donar? Quins principis podem prendre d'aquests versicles en relació amb la majordomia?

Sigui quin sigui el motiu que tinguis per donar, aquest es troba en una línia contínua que va de l'ego a l'altruisme. La lluita en aquesta línia contínua entre l'egoisme i la generositat es presenta amb més freqüència que qualsevol altra lluita espiritual. L'egoisme refredarà un cor que alguna vegada cremava per Déu. El problema existeix quan permetem que l'egoisme entri a la nostra experiència cristiana. És a dir, trobem formes de justificar el nostre egoisme i fer-ho en nom de Crist.

L'essencial es redueix a una sola paraula: amor. I l'amor no pot manifestar-se sense abnegació, la voluntat de donar d'un mateix, fins i tot amb sacrifici, pel bé dels altres.

Levat que l'amor de Déu es reflecteixi a la nostra vida, el nostre desprendiment no reflectirà l'amor de Déu. Un cor egoista tendeix a estimar-se només a ell mateix. Hem de demanar-li al Senyor que ens circumcidi “el prepuci dels [n]ostres cors” (Deuteronomi 10:16) perquè puguem aprendre a estimar com hem estat estimats.

L'amor, la base de tota veritable beneficència, capta la suma de tota la benevolència cristiana. L'amor que Déu ens imparteix, al seu torn ens inspira a estimar, i en veritat és el motiu suprem per donar.

Què és el dolent de donar una ofrena voluntària més per un sentiment d'obligació que per un sentiment d'amor?

L'EXPERIÈNCIA DE DONAR

Si Crist va venir a revelar-nos el caràcter de Déu, hi ha alguna cosa que hauria de ser evident: que Déu ens estima, i que només vol el millor per a nosaltres. Ell ens demana que fem només el que és per al nostre benefici, mai per perjudicar-nos. Això també inclouria la seva crida a ser donadors generosos i alegres del que hem rebut. Les ofrenes voluntàries i generoses que donem són tant per al nostre benefici, com per als que les reben. Només els que donen d'aquesta manera poden saber per experiència pròpia que hi ha més benaurança en donar que en rebre.

Llegeix 2 Corintis 9:6 i 7. Com condensa aquest passatge de què es tracta el donar?

Donar una ofrena generosa pot i ha de ser un acte espiritual molt personal. És una obra de fe, una expressió de gratitud pel que vam rebre en Crist.

I com amb qualsevol acte de fe, el donar només augmenta la fe, perquè “la fe sense obres és morta” (Jaume 2:20). I no hi ha millor manera d'augmentar la fe que viure la nostra fe. Això vol dir fer les coses que procedeixen de la nostra fe, que brollen d'ella. A mesura que donem, en forma voluntària i generosa, a la nostra manera estem reflectint el caràcter de Crist. Estem aprenent més sobre el que és Déu al experimentar-ho en els nostres propis actes. Per tant, donar d'aquesta manera només augmenta la confiança en Déu i l'oportunitat de provar i veure “que n'és de bo, Jehovà; feliç l'home que s'hi empara” (Salms 34:8).

“Es veurà que la glòria que resplendeix en el rostre de Jesús és la glòria de l'amor abnegat. A la llum del Calvari es veurà que la llei de l'amor autorrenunciant és la llei de vida per a la terra i el cel; que l'amor que ‘no busca allò seu’ té la seva font en el cor de Déu; i que en el Dòcil i Humil es va manifestar el caràcter del que habita en la llum a la qual cap home pot accedir” (DTG 11).

De quina manera vas experimentar la realitat de com creix la fe en donar de manera voluntària i generosa d'allò que vas rebre?

PER ESTUDIAR I MEDITAR: “L'esperit de liberalitat és l'esperit del cel. L'esperit d'egoisme és l'esperit de Satanàs. L'amor abnegat de Crist es revela en la creu. Ell va donar tot el que tenia, i després es va lliurar a si mateix, perquè l'home pogués ser fora de perill. La creu de Crist apel·la a la benevolència de cada seguidor del beneït Salvador. El principi il·lustrat allà és donar, donar. Si això es realitza amb veritable benevolència i bones obres és el veritable fruit de la vida cristiana. El principi dels mundans és aconseguir, obtenir, i així esperen aconseguir la felicitat; però quan aquest principi ha donat tots els seus fruits, es veu que només engendra misèria i mort” (*R & H* 17 d'octubre de 1882).

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Què és el que fa que l'egoisme sigui tan contrari a l'esperit de Crist? Quines coses conscients podem fer que ens ajudin a protegir-nos del que és una actitud tan natural per a un ésser humà caigut?
2. “Cadascú que doni segons s'ho ha proposat en el seu cor, no pas de mal grat o per força, perquè Déu estima al qui dóna amb alegria” (2 Corintis 9:7, *SBT*). La paraula grega traduïda com “alegria” apareix només una vegada al Nou Testament i és de la qual obtenim la paraula “hilaritat” en català. Què hauria de dir-nos això sobre la nostra actitud en donar?
3. Fes una llista de tot el que has rebut en Crist. Fes pregaria al respecte. Què hauria de ensenyar-te aquesta llista sobre per què hem de donar en resposta al que rebem? Alhora, què t'ensenyaria la llista sobre com fins i tot els nostres millors donatius, donats pels millors motius, poden semblar tan insignificants davant el que hem rebut?
4. Per què l'egoisme ens garanteix que arribarem a ser miserables?
5. Pensa en algú de la família de la teva església que estigui passant per algun tipus de necessitat en aquest moment. Què podries fer, fins i tot ara mateix, que pogués arribar a satisfer la necessitat d'aquesta persona? Què pots fer, fins i tot si això implica un penós sacrifici de la teva part?

RESUM: Déu es complau amb qui dóna amb alegria. L'actitud alegre d'aquest donant demostra que està contínuament agraït per les abundants benediccions que Déu aboca als seus fills.